

En Sømands Hjemkomst til sin ventende Pige.

Egen Mel.

Venlige Aftenvind, bring du min Klage
Hen til min Ven,
Bed ham, o bed ham at komme tilbage
Til mig igjen.

Gift ved de fremmede Strande han vanter,
Mon han end bærer i Hjerte og Tanker,
Pigen, som venter ved Østersøes Banker!
D gid han var her igjen.

2. Borte i Syden min Elskede drager,
Mon han er tro?

Sig om de glimrende Møer ham behager,
Du ved det jo!

Sig om den glødende ravnførte Pige
Fængsler hans Hjerte ved Sang uden Lige,
Naar hendes Tone mod Himmelen stiger,
Mon han da mindes sin Ven?

3. Naar jeg ved Stranden i Ensomhed sidder,
Mindes jeg dig.

Hører i Skoven jeg Fuglenes Kvibder
Da tænker jeg:

D gid han var her, da skulle vi bygge
Ensomt i Skoven vor Hytte vor Lykke,
Blomster og Løv skulde Bærelset smykke,
Bedre end Fløiel og Guld.

V box 16:462

[Overskou, Thomas]

Sømands Sang.

4. Vestenvind vift i min Elsteds Løkke
Hvor han end er,
Og dersom farvede Piger sig flokker
Om ham, da bær
Gilsen fra Danmark og fra hans Pige,
At hun staar ene, forladt, maa du sige
Sig hun er trofast, vil aldrig ham svige
Sig, at hun elsker kun ham.
5. Og hvis han Rigdom i Gulblandet henter,
Før ham da hid,
Jeg er kun ringe, ei Rigdom jeg venter
Thi Elste, vid:
Vel er kun fattig den lille Kristine,
Rig er min Kjærlighed som en Mine,
Dig kun jeg elsker, ei Sagerne fine,
Elstov er glad uden dem.
6. Men hvis han fant i den vilbende Bølge
Staf mig da Bud,
At jeg kan trofast i Døden ham følge
Hift op til Gud!
Han:
„Nei, vi vil leve og Sorgerne glemme
Kjender du ikke din Elsteds Stemme,
Hift ligger Baaden, — men nu er jeg hjemme
Hos min Kristine igjen!“

- En Sømands Brud har Volgen kjær
Det stolte Hav hun sjernt og nær
Betragter som sin Brudeseeng
Og Bugge for sin Dreng.
I Vindens Susen, Stormens Brag,
Orkanens Hyl om sjunkne Brag
Hun hører kun sin Elsters Ven
Der bringer ham igjen.
2. Ja stolt er Sømands vilde Liv
Naar Elementer staar i Riv,
Hans Kamp imellem Død og Liv
For ham er Tidsfordriv.
Det vide Kors i Dugen rød
Staar for hans Blik som Farens Hegn,
Thi Blod er Barsel vel om Død,
Men Korset Frelsens Tegn.
3. Misund ei derfor Sømands Lob
Hans Liv er som den lette Vaad
Der tumler om paa Verdens Hav,
Til Volgen blir hans Grav.
Men selv paa Havets dybe Bund
Han priser end af Hjertens Grund
Den Ven der tog ham i sin Favn
Og gav ham Hebersnavn.

En Kjerligheds-Vise.

Jeg skriver et Brev udaf Kjerlighed stor
Og sender det hen hvor min Elskede bor.
Jeg beder, hun venter et Aar eller to,
Til Skibet blir færdig at seile mod Nord.

2. Guffer du hvad vi talte med mundtlige Ord,
Dengang du bortreiste og langt fra mig drog.
De Ord, som vi talte til Slutning var,
Jeg skulde hjemkomme for at trolove dig.

3. Jeg ser dig i Tanken, hvor jeg end er,
Baade Dag og Nat jeg haver dig nær,
Om Dagen tænker jeg stedsse paa dig,
Om Natten i Dromme forstyrrer du mig.

4. Der findes vel mange af Falskheden stor,
Du tager en anden og glemmer dit Ord.
Tro ikke, min Pige, at jeg glemmer dig,
Skjont ingen det tænkte og viste om mig.

5. O, havde jeg Vinger, o, var jeg en Aand,
Da skulde jeg fly over Sø, over Land,
Da skulde jeg flyde hen til dig, min Ven,
At vi kunne samles med Glæde igjen.